

indtil Afmønstringen. Bestemmelsen om Tillægshyre efter Dødsfald, som Kommissionen havde knyttet til § 24, har jeg ikke kunnet medtage af rent principielle Grunde, fordi Regelen vilde betegne et Skridt hen imod en Pensionering. Et lignende Standpunkt er da ogsaa indtaget baade i Sverige og i Norge.

Den tvungne Lægeundersøgelse er ingenlunde ubetinget tiltalende, der giver jeg det ærede Medlem Ret. Men Hensynet til de øvrige om Bord værende vejer tungere end Hensynet til den enkelte, og Reglerne om Lægeundersøgelse er desuden en Forudsætning for de efterfølgende Regler om Statens Forsorg for de syge Søfolk.

Retten til at paakalde Politiets Hjælp til at bringe en Sømænd til at opfylde sin Kontrakt er i Forslagets § 52 begrænset i Sammenligning med Regelen i Sølovens § 75. Men af Kommissionsbetænkningen vil det desuden ses, at de danske Mandkabsrepræsentanter netop har fremhævet, at en Sømænd ofte kan være i Situationer, hvor det stemmer med hans egen sande Interesse, at Føreren sørger for at faa ham bragt om Bord, saa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet vil her se, at det ikke er alle Mandkabsrepræsentanter, der har samme Opfattelse som han angaaende dette Spørgsmaal.

Jeg skal sluttelig nævne Straffebestemmelsen i § 52 for den, der bringer stærke Drikke om Bord. Det ærede Medlem beklagede, at denne alene angik Sømænden, og at Skibsofficeren kunde gøre i den Retning, hvad han vilde. Men allerede af § 64 vil det kunne ses, at Straffebestemmelsen i lige saa høj Grad tager Sigte paa Styrmand og Mestre.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fandt endvidere, at der var Omraader, som burde have været taget med ind i Forslaget om en Sømandslov, og nævnte i saa Henseende Spørgsmaalet om *Arbejdstiden om Bord*, om en *Bemandings-skala* og endelig om *Forhyring af Mand-skab*.

Spørgsmaalet om Arbejdstiden ordnes her i Landet, som ogsaa det ærede Medlem selv sagde, ved Overenskomst, og jeg ser i hvert Fald ikke for Tiden nogen Anledning til at fravige denne Vej.

Spørgsmaalet om Regler for Besætningens Størrelse er teknisk set uhyre indviklet, og jeg har den Tro, at det er ubetinget heldigst at lade det hvile længst muligt, d. v. s. indtil der maatte vise sig

Tegn til en almindelig international Løsning, og holde sig til Skibsførerens Ansvar efter Sølovens § 26 for Bemandingens Tilstrækkelighed. Det maa desuden erindres, at Loven om Tilsyn med Skibe, som jeg før nævnte, ogsaa giver Hjemmel for Skibstilsynet til at standse et Skib som usødygtigt paa Grund af mangelfuld Bemanding, og jeg tvivler ikke om, at Skibstilsynet i paakommende Tilfælde vil vide at gøre Brug af denne Bestemmelse.

Noget anderledes ligger det tredje Spørgsmaal om Forhyring, thi her har vi jo Loven af 1892 om Forhyringsagenter, der finder Anvendelse i København og de fleste større Søkbstæder. I det store og hele kan denne Lov vistnok siges at have virket tilfredsstillende, men selv om en nærmere Undersøgelse skulde vise enkelte Mangler ved den, tror jeg, det nærmest vilde blive i Retning af mangelfuld Forbindelse mellem Forhyring og Mønstring. Men Mandskabets Mønstring hører til Udskrivningsvæsenet og henhører saaledes under Indenrigsministeriet, og skønt denne særlige Del af Emnet i høj Grad har min Opmærksomhed, maa jeg dog ligesom Kommissionen holde Spørgsmaalet udenfor det foreliggende Lovforslag.

Af disse Grunde maa jeg meget stærkt fraraade, at der gøres Forsøg paa at knytte noget af disse tre Omraader til Sømandsloven, og jeg nærer det Haab, at Socialdemokratiets ærede Ordfører ved nærmere Overvejelse ogsaa selv vil kunne dele denne Betragtning, thi hvis de blev optaget til Behandling sammen med Sømandsloven, vilde Virkningen jo i hvert Fald blive den, at Sømandslovens Gennemførelse blev udskudt paa ganske ubestemt Tid. Og det kan det ærede Medlem sikkert ikke ønske, thi Lovforslaget, som det her foreligger, byder jo bogstavelig talt paa alle Punkter Sømændens uomtvistelige Fordele i Sammenligning med den gældende Sølov.

Jeg skal sluttelig vende mig til den ærede Ordfører for det radikale Parti i Anledning af det af ham fremsatte Ønske om at faa Bestemmelser om Størrelsen af Mandskabets Opholdsrum og om dets Indretning ført ind i Sømandsloven. Saadanne Regler har imidlertid slet ikke deres Plads i det foreliggende Lovforslag, thi de hænger efter Sagens Natur paa det nøjeste sammen med de øvrige Lovregler om Skibes Bygning og Udstyr, og i saadan Sammenhæng har ogsaa Rigsdagen for ganske nylig anbragt dem — netop paa Forslag af den radikale Regering. De findes nemlig i Loven om Tilsyn med Skibe af 1920,